

دکتر کیومرث فرد متولد ۱۳۱۸ کرمانشاه. استادیار دانشگاه

پس از اتمام دوران دبیرستان، در هیجده سالگی عازم ایالات متحده شدم. قبل از ورود به رشته‌ی پزشکی باید دوره را در دانشگاه UCLA کالیفرنیا می‌گذراندم.

زمانی که مقدمات پزشکی را در لوس‌آنجلس می‌خواندم و متون روان‌شناسی را مطالعه می‌کردم، به این مقوله علاقه‌مند شدم که چه مطالب انتزاعی جالبی وجود دارد. البته این قبل از ورود به رشته‌ی پزشکی بود. در دوران دانشجویی، گذراندن بعضی بخش‌ها اختیاری بود؛ از جمله روان‌پزشکی که من به دلیل علاقه‌ی فراوان چندین بار در این دوره شرکت کردم. آن زمان بخش روان‌پزشکی در بیمارستان جنرال [عمومی] بود، اما دستیار روان‌پزشکی نداشتند. به همین دلیل مسؤلیت ایترن‌ها و استاژرها زیاد بود. در مقابل، معلومات آنها نیز بالاتر می‌رفت. پس از اتمام تحصیل، علی‌رغم درخواست برای کار به عنوان عضو هیأت علمی، به ایران برگشتم. زیرا می‌خواستم این‌جا تغییر ایجاد کنم. ابتدا به دانشگاه تهران رفتم که گفتند نیازی به استاد نداریم. سپس با دکتر سیاسی آشنا شدم که استقبال زیادی از من کردند و از همان‌جا دوستی من با ایشان شروع شد. با ملحق شدن دوستان جدید، از جمله دکتر هما دارابی، دکتر تهرانی، دکتر رازانی، دکتر تقی‌زاده، دکتر بهفر و همین‌طور دکتر امینیان که روان‌پزشک کودک و نوجوان از آمریکا بود همکاری‌ها گسترده‌تر شد. ظرف سه سال، ۳۶ رزیدنت تربیت کردیم و شرط ما این بود که هر کس از هر شهری می‌آید پس از اتمام دوره‌ی تحصیل، دو برابر مدت تحصیل در شهر خودش خدمت کند. به نظر هنوز نه. سیستم ما افراد را برای نمره تربیت می‌کند و هنوز فرهنگ این‌که «درس بخوانم تا مهارت‌هایم زیاد شود و به بیمارانم بهتر کمک کنم و باعث پیشرفت بشوم» وجود ندارد و شما ناگزیر باید به بهانه‌ی نمره افراد را مجبور به مطالعه کنید.